

Descobreix un nou sentit a l'Auditori

PERCUSSIONS DE BCN AMB CARLES CASES

22 de març de 2006, 21h

FRÉDÉRIC BLONDY & LÊ QUAN NINH EVAN PARKER, BARRY GUY & PAUL LYTTON

25 de març de 2006, 21h

Carles Cases Warping

Robert Armengol, percussió
Sebastià Bel, percussió
Ramon Torramilans, percussió
Ignasi Vila, percussió
Josep Lluís Pérez, piano
Lluís Ribalta, bateria
Xavier Figuerola, saxos i clarinets
Miguel Àngel Cordero, contrabaix
Xavi Lozano, winds
Carles Cases, teclats i violoncel

Dos grups capdavanters de la improvisació europea

I

Frédéric Blondy, piano
Lê Quan Ninh, percussió

II

Evan Parker, saxos, soprano i tenor
Barry Guy, contrabaix
Paul Lytton, percussió

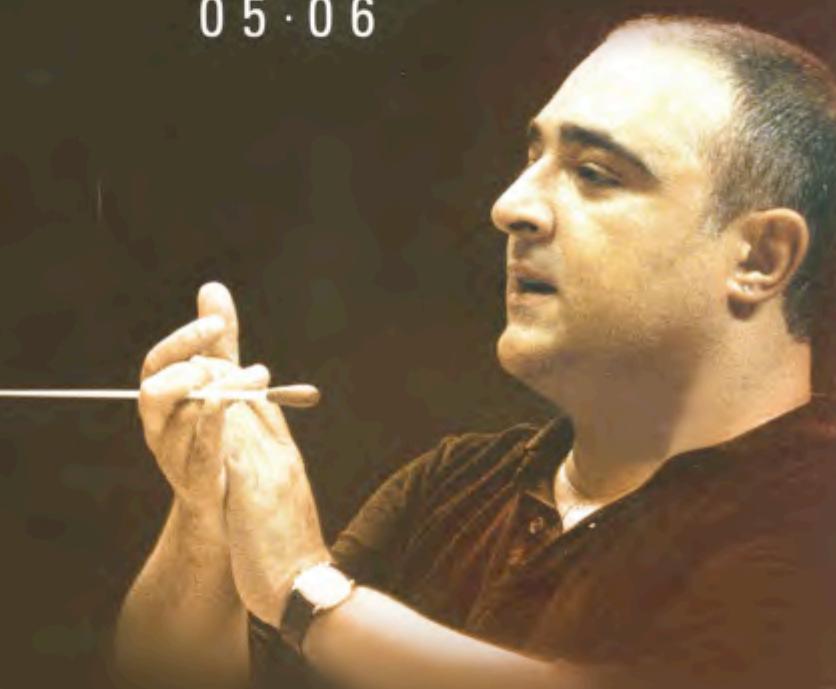

ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

Director Titular Ernest Martínez Izquierdo

TEMPORADA
05 · 06

Ernest Martínez Izquierdo director

La cançó de la terra

Gràcies al patrocini de

Preus: 9 €
Menors de 26 anys,
jubilats i iatrats: 6 €

Més informació a www.auditori.org

L'Auditori

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

L'Auditori

La música és el llenguatge universal,

Regala música!

Si has de fer un obsequi i saps que la música li encanta, no dubtis, aquest és el teu regal.

Tarjeta-Regal de L'Auditori

La pots adquirir a taquilles i la podran bescanviar per entrades de qualsevol concert, cd's enregistrats de l'OBC o de Concerts en Família.

L'Auditori

Programa 22

L'Auditori, Sala Simfònica

Divendres,
17 de març
a les 21 h

Dissabte,
18 de març
a les 19 h

Diumenge,
19 de març
a les 11 h

I
Olivier Messiaen
(Avinyó, 1908 - París, 1992)

L'Ascensió. Quatre meditacions simfòniques per a orquestra (1933)

Majestat de Crist demanant la Glòria al seu Pare.
Al.leluia serà d'una ànima que desitja el Cel
Al.leluia de la trompeta, al.leluia del címbal
Pregària de Crist elevant-se cap al Pare

II

Gustav Mahler
(Kaliste, Bohèmia 1860 – Viena, 1911)

La cançó de la terra
sobre poemes de Hans Bethge (1908-1909)

- I. Cançó bàquica de l'afflicció de la terra
- II. El solitari a la tardor
- III. De la joventut
- IV. De la bellesa
- V. L'embruïac a la primavera
- VI. El comiat
  - a) Tot esperant l'amic
  - b) El comiat de l'amic

Lilli Paasikivi soprano
Mika Pohjonen tenor

Durada aproximada
del concert:

1ª part 27 minuts

Pausa 20 minuts

2ª part 59 minuts

Programa presentat per

Olivier Messiaen *L'Ascensió. Quatre meditacions simfòniques per a orquestra*

Fins a quin punt l'activitat d'un compositor com a instrumentista determina la forma de concebre la seva música? Què hauria suposat per a Marin Marais, per a Domenico Scarlatti o per a Frédéric Chopin, posem per cas, la pràctica d'un altre instrument? No em refereixo solament al fet que una bona part del seu corpus creatiu resti circumscrit a un timbre específic. Hi ha un aspecte que sembla adreçar la qüestió molt més enllà. Les capacitats o les limitacions expressives de la viola de gamba, el clavicèmbal o el piano, per seguir amb l'exemple de més amunt, suposen l'adquisició d'un estil a l'hora de compondre, d'una manera de fer que esdevindrà segell de la casa. I si el compositor decideix utilitzar un instrument distint o fer ús d'una agrupació musical més gran, sovint també hi projecta aquestes característiques. Caldria afegir-hi, a més a més, un significatiu detall relatiu al tarannà, a les circumstàncies que envolten la interpretació i a la predisposició davant uns gèneres per sobre d'altres. Algú s'imagina Chopin escrivint una òpera? No es tracta de la impossibilitat de dur a terme el projecte per manca d'ofici, sinó per manca de convicció. No és aquesta, també, la raó de fons que va impedir a Anton Webern enllestar la *Lulu* del seu amic Berg?

Aquesta digressió introductòria respon al fet que la música d'Olivier Messiaen – i sobretot l'obra que avui figura en el programa – sembla condicionada, en bona mesura, per la seva activitat com a organista a l'església parisена de la Trinité. Tant el plantejament en l'orquestració com la religiositat que conté la peça ho confirmen. Només cal agafar el primer compàs per comprendre que l'elecció de metalls i fustes, l'escriptura homofònica, així com els doblatges d'aquest moviment, potencien una fanfara sense pressa en la qual els acords es converteixen en timbres, en mixtures de registres d'orgue que acaben esclatant, majestuosament, en un lluminós mi major. De fet, Messiaen va publicar, un any després de la versió simfònica, una adaptació per a l'esmentat instrument. Tan sols el tercer moviment difereix en ambdós casos, tot i mantenir un caràcter idèntic. En va concebre l'una i l'altra de manera paral·lela?

L'*Al-leluia* que ve a continuació corrobora la mateixa tendència anterior. L'uníson i les octavacions amb què comença la secció de vent –un tret estilístic molt messiànic, val a dir– reprèn un altre cop aquest procediment heretat de l'orgue. I el comentari del corn anglès i de l'oboè –un llarg melisma bastit damunt del pedal d'harmònics de les cordes–, alhora que contrasta amb la secció anterior, evoca un cel en calma, un immens cel blau en el qual, timidament, destaquen els trinats i els arabescos dels cants dels ocells. Vei aquí l'altra gran passió del músic francès, l'ornitologia, afició

que el portà sovint a endinsar-se en els boscos, llapis en mà, per transcriure fidelment ritmes i notes. D'aquesta forma, l'espiritualitat de Messiaen conviu amb l'amor per la natura. Els títols d'una bona part de les seves composicions són, en aquest sentit, força representatius, ja que s'hi destaca la religiositat –*Vingt regards sur l'enfant Jésus* (1944) o *Couleurs de la cité céleste* (1963)– o bé la presència del paisatge –*Oiseaux exotiques* (1955-56) o *Des canyons aux étoiles* (1971-74). I la culminació s'assoleix amb la seva única òpera, *Saint François d'Assise* (1975-83). Ben mirat, qui millor que Messiaen per afrontar l'hagiografia d'un personatge que amalgama l'amor a Déu amb l'amor per la creació?

Si en l'univers sonor del compositor francès els ocells, a través de llurs cants, simbolitzen el cel, la trompeta indica la presència divina del Crist. Així s'inicia la tercera de les meditacions simfòniques, abans d'arribar a la fita del viatge ascendent: una música *extrêmement lente* en la qual el temps es detura i sorgeix un color màgic, irreal –els violins primers amb sordina s'eleven per sobre d'un reduït grup de solistes de corda. Una música bastida com a successió de textures, com a superposició d'estrats. Una música que sembla confirmar, al capdavall, que Bach, Bruckner i el darrer Liszt van assolir l'espiritualitat a través dels tubs, dels teclats i dels pedals dels seus instruments.

Gustav Mahler *La cançó de la terra*

Quin secret s'oculta rere les melodies que entonen els vells poemes de Txang Tsi, de Wang Wei, de Li Tai Po? Què va fer possible que aquest compositor excepcional, en el capvespre de la seva vida, esculpis un miracle sonor? Però, per damunt de tot, caldria preguntar-se per què aquesta música esdevé tan colpidora.

La resposta a totes tres qüestions condueix, inexorablement, al 5 de juliol de 1907. Cal rememorar aquell malaguanyat dia? Com cada estiu, el plàcid sojorn a Maiernigg (Caríntia) havia de significar un descans en l'activitat com a director d'orquestra i, alhora, la materialització d'una nova partitura. Mahler escriuria mentre l'Alma, amatent, tindria cura de les dues nenes, la Maria i la petita Anna. Però no va ser així. La filla gran mai no viuria el seu cinquè aniversari: una difteria se la va endur després de dies d'incertesa i patiments. La mare, jove i forta encara, estava desfeta. El pare s'esfondrà anàmicament, físicament; el cor s'anava afeblint més i més amb cada batec.

L'adéu definitiu a l'Òpera de Viena, els viatges als Estats Units, els sòlids principis d'autuvi –com ara l'oposició vehement a escapçar els drames wagnerians durant les representacions operístiques–, tot això es relativitzà amb la mort de la filla. El vers del darrer moviment de *La cançó de la terra* reflecteix l'estat d'ànim del compositor: "En aquest món la sort no m'ha somrigut!" Era tan gran el neguit que l'intranquil·litzava que fins i tot va recórrer al divan de Freud. Però la producció va seguir el seu curs i va assolir dues fites cabdals. Dues composicions que el músic no va arribar –o no es va atrevir?– a escoltar mai en vida: la *Sinfonia de lieder* –tal com en una ocasió anomenà l'obra d'avui– i la *Novena*.

Das Lied von der Erde és, en efecte, molt més que una successió de sis cançons. La disposició global articula una veritable forma simfònica amb dos moviments extrems rellevants –el darrer dels quals, molt dilatat, actua com a *finale*–, un temps lent carregat de melangia, en segon lloc, i uns *lieder* centrals amb caràcter de *scherzo*. En moltes ocasions, tanmateix, l'orquestra s'esmicola en petites combinacions instrumentals que evoquen la música de cambra més refinada. I l'exotisme xinès dels textos estableix correspondències sonores amb l'ús de gammes pentatòniques –sovint reduïdes a la reminiscència del motiu la-mi-sol–, passatges on s'empra l'escala de tons i aquells fragments de timbre marcadament oriental a càrrec del joc de timbres (*glockenspiel*), la mandolina o el tam-tam.

Ben a poc a poc, el discurs de l'obra va orientant-se cap a la serenor de qui, en paraules d'Adorno, "ja no hi té res a perdre". Les darreres intervencions de la veu mostren la seva progressiva dissolució mentre repeteix, un cop rere l'altre, el mot eternament, i s'allunya mentre els delicats arpejis de la celesta l'acaronen en aquest llarguissim comiat.

Un prec: esperin uns instants abans dels aplaudiments, perquè cal un temps per refer-se de l'aplaudadora intensitat emocional a què ens aboca aquesta composició.

Josep Maria Guix

Tres llibres i un DVD a manera de recomanació:

- ADORNO, Theodor W.: *Mahler* (Barcelona, 1987)
- HILL, Peter (ed.): *The Messiaen companion* (London, 1995)
- WALTER, Bruno: *Gustav Mahler* (Madrid, 1993)
- RUSSELL, Ken (guió i direcció): *Mahler, una sombra del pasado* (1974)

Javier Pérez Senz, crític musical

Suggeriments discogràfics

Olivier Messiaen *L'Ascensió. Quatre meditacions simfòniques per a orquestra*.

- Orquestra de l'Òpera-Bastille de París
Myung-Whun Chung, director – Deutsche Grammophon (1991)
- Orquestra Filharmònica Nacional de l'ORTF
Marius Constant, director – Erato (1966)
- Orquestra Simfònica de San Francisco
Pierre Monteux, director – Music Master (1948)

Gustav Mahler *La cançó de la terra*

- Orquestra Filharmònica de Viena
Kathleen Ferrier, contralto – Julius Patzak, tenor – Bruno Walter, director – Decca (1952)
- Orquestra Nova Philharmonia
Christa Ludwig, mezzosoprano – Fritz Wunderlich, tenor – Otto Klemperer, director – EMI (1964)
- Orquestra Simfònica de Chicago
Maureen Forrester, contralto – Richard Lewis, tenor – Fritz Reiner, director – BMG/RCA (1959)

La cançó de la terra de Gustav Mahler

I. Das trinklied vom jammer der erde

Schon winkt der Wein im gold'n Pokal,
Doch trinkt noch nicht, erst sing' ich euch ein Lied!
Das Lied vom Kummer
Soll auflachend in die Seele euch klingen.
Wenn der Kummer naht,
Liegen wüst die Gärten der Seele,
Weilt hin und stirbt die Freude, der Gesang.
Dunkel ist das Leben, ist der Tod.

Herr dieses Hauses!
Dein Keller birgt die Fülle des goldenen Weins!
Hier, diese Laute nenn' ich mein!
Die Laute schlagen und die Gläser leeren,
Das sind die Dinge, die zusammen passen.
Ein voller Becher Weins zur rechten Zeit
Ist mehr wert, als alle Reiche dieser Erde!
Dunkel ist das Leben, ist der Tod.

Das Firmament blaut ewig und die Erde
Wird lange fest stehn und aufblühn im Lenz.
Du aber, Mensch, wie lang lebst denn du?
Nicht hundert Jahre darfst du dich ergötzen
An all dem morschen Tande dieser Erde!

Seht dort hinab! Im Mondchein auf den Gräbern
Hockt eine wild-gespenstische Gestalt!
Ein Aff' ist's! Hört ihr, wie sein Heulen
Hinausgeil in den süssern Duft des Lebens!

Jetzt nehmst den Wein! Jetzt ist es Zeit, Genossen!
Leert eure gold'n'nen Becher zu Grund!
Dunkel ist das Leben, ist der Tod!

II. Der einsame im herbst

Herbstnebel wellen bläulich überm See;
Vom Reif bezogen stehen alle Gräser;
Man meint, ein Künstler habe Staub von Jade
Über die feinen Blüten ausgestreut.

Der süsse Duft der Blumen ist verflogen;
Ein kalter Wind beugt Ihre Stengel nieder.
Bald werden die verwelkten, gold'n'nen Blätter
Der Lotosblüten auf dem Wasser ziehn'.

Mein Herz ist müde. Meine kleine Lampe
Erlöscht mit Knistern, es gemahnt mich han den Schlaf.
Ich komm' zu dir, trauter Ruhestättel!
Ja, gib mir Ruh', ich hab' Erquickung not!

Ich weine viel in meinen Einsamkeiten,
Der Herbet in meinem Herzen währt zu lange.
Sonne der Liebe willst du nie mehr scheinen,
Um meine bittern Tränen mild aufzutrocknen?

III. Von der jugend

Mitten in dem kleinen Teiche
Steht ein Pavillon aus grünem
Und aus weißem Porzellan.

I. Cançó bàquica de l'afflicció de la terra

Ja incita el vi en l'àuria copa,
mes no beveu encara, que he de cantar
el cant de l'afflició.
Us sonarà visible en vostres ànimies.
Quan el dolor s'acosta
s'ermejan els jardins de l'ànimia,
es marceixen i moren el goig i el cant.
Fosca és la vida, com la mort.

Senyor d'aquesta casa!
El teu celler guarda l'esplèit del vi daurat!
Ara em faig meu aquest llaut!
Tocar el llaut i buidar els veires
son coses que mítuament s'averen.
Un vas ben ple de vi al temps escaient
val més que tots els regnes de la terra!
Fosca és la vida, com la mort.

Ei firmament tothora és blau i la terra
romàndra ferma per molt temps i florirà a la primavera.
Però, tu, home, quant temps tens de vida?
No et pots ni delectar durant cent anys
en totes les fótoes fetides d'aquesta terra!

Mira allà sota! Al clar de lluna, sobre els sepulcres
s'agremoleix una figura salvatge i fantasmal!
Es un simí! Sentiu com els seus xicsles
esguellen fins en el dolç perfum de la vida!

Ara preneu el vil! Ara és l' hora, companys!
Buideu els vostres auris gots fins a l'empòsit!
Fosca és la vida, com la mort!

II. El solitari a la tardor

Les boires autumnales floten blavenques sobre el llac.
El gebre recobreix totes les herbes,
talment, hom creu, com si un artista hagués sembrat
polsim de jade damunt les delicades flors.

L'aroma dolça de les flors s'ha evaporat,
un vent gelós reflecteix els seus peduncles.
Aviat les marcides fulles auries
Dels lotus vagaran damunt les aigües.

Ei cor és las. La meva xica llàntia,
crepitant esblastmada, al son m'invita.

Vinc devers tu, volgut lloc de repòs!
Oh si! Dóna'm repòs. Freturo refrigeri!

Jo ploro molt en clos intern de solitud.
La tardor en el meu cor ja dura massa.
Sol d'armor (no brillaràs mai més
per eixugar amb tendrò les mieves cruels llàgrimes?)

III. De la joventut

Al bell mig del menut llac
hi ha un pavelló fet de verda
i de blanca porcellana.

Wie der Rücken eines Tigers
Wölbt die Brücke sich aus Jade
Zu dem Pavillon hinüber.

In dem Häuschen sitzen Freunde,
Schön gekleidet, trinken, plaudern,
Manche schreiben Verse nieder.

Ihre seidnen Ärmel gleiten
Rückwärts, ihre seidnen Mützen
Hocken lustig tief im Spiegelbild.

Alles auf dem Kopfe stehend
In dem Pavillon aus grünem
Und aus weißsem Porzellan;

Wie ein Halbmond steht die Brücke,
Umgekehrt der Bogen. Freunde,
Schön gekleidet, trinken, plaudern.

IV. Von der schönheit

Junge Mädchen pflücken Blumen,
Pflücken Lotosblumen an dem Uferlande,
Zwischen Büschen und Blättern sitzen sie,
Sammeln Blüten in den Schoss and rufen
Sich einander Neckereien zu.

Gold'ne Sonne webt um die Gestalten,
Spiegelt sie im blanken Wasser wider.
Sonne spiegelt ihre schlanken Glieder,
Ihre süßen Augen wider,
Und der Zephir hebt mit Schmeichelkosen
Das Gewebe ihrer Ärmel auf,
Führt den Zauber
Ihrer Wohlgerüche durch die Luft.

O sieh, was tummeln sich für schöne Knaben
Dort an dem Uferland auf mut'gen Rossen,
Weithin glänzend wie die Sonnenstrahlen;
Schon zwischen dem Geäst der grünen Weiden
Trabt das jungfrische Volk einher!

Das Ross des einen wiehert fröhlich auf
Und scheut und saust dahin,
Über Blumen, Gräser wankten hin die Hufe,
Sie zerstampfen jäh im Sturm die hingesunk'nen Blüten.
Heil! Wie flattern im Taumel seine Mähnen,
Dampfen heiß die Nüstern!

Gold'ne Sonne webt um die Gestalten,
Spiegelt sie im blanken Wasser wider.
Und die schönste von den Jungfrau'n sendet
Lange Blicke ihm der Sehnsucht nach.
Ihre stolze Haltung ist nur Verstellung.
In dem Funkeln ihrer grossen Augen,
In dem Dunkel ihres heissen Blicks
Schwingt klagend noch die Erregung ihres Herzens nach.

V. Der trunkene im frühlings

Wenn nur ein Traum das Leben ist,
Warum denn Müh und Plag?
Ich trinke, bis ich nicht mehr kann,
Den ganzen, lieben Tag!
Und wenn ich nicht mehr trinken kann,

Com si fos el llom d'un tigre,
el pont de jade s'arqueja
fins a arribar al pavelló.

Dins la caseta, amics seuen,
ben abbilats, beuen, xerren
i àdhuc uns escriuen versos.

Enrene sedoses màniques
llisquer, caperons sedosos
s'ajupen, bells, per la nuca.

Tot apareix cappirat
en el pavelló de verda
i de blanca porcellana.

Com mitja lluna, té el pont
l'arcada invertida. Amics
ben abbilats, beuen, xerren.

IV. De la bellesa

Unes noies cullen flors,
a la riba del riu cullen lotus.
Entre mates i fullam elles seuen
apleguen flors en ilur falda i es criden
agradablement unes a altres.

El sol reflecteix llurs esvelts membres,
els seus dolços ulls,
i l'aura amb llagoteres caricies alça
la roba de les seves màniques,
porta l'encant del seu bon perfum per l'aire.

Oh, mira quins bens jovencells! Cavalquen
allà a la riba amb braus corsers
brillant al lluny com raigs de sol.
Ja entre el brancatge dels verds salzes
galopa l'estol del jovent!

El cavall d'un renilla alegrement,
s'espanta i s'escapa corrent
a esneps, els cascots entre flors i prats
sollant en el veloc àurt les flors caigudes.
Oh, com fa volejar en el deliri els crins!
Com fumejen, ardents, els seus badius!

El sol daurat circumda les figures,
les reflecteix en l'aigua clara,
l'envia la més bella donzella
cap a ell llargs esguards delerosos.
El seu posat altiu només és fingiment.
En l'esclat dels seus ulls immensos,
en la fosca de la seva ardent mirada
s'agita encara pesarosa l'emoció del seu cor.

V. L'embriac a la primavera

Si la vida no és res més que un somni,
per què, llavors, neguit i turment?
Bec fins que no puc més
durant tot el sant dia!
I quan begolejar ja m'és defès,

Weil Kehl' und Seele voll,
So tauml' ich bis zu meiner Tür
Und schlafe wundervoll!
Was hör ich beim Erwachen? Horch!
Ein Vogel singt im Baum.
Ich frag' ihn ob schon Frühling sei,
Mir ist als wie im Traum.
Der Vogel zwitschert: Ja!
Der Lenz ist da, sei kommen über Nacht!
Aus tiefstem Schauen lauscht' ich auf,
Der Vogel singt und lacht!
Ich füllte mir den Becher neu
Und leer' ihn bis zum Grund
Und singe, bis der Mond erglänzt
Am schwarzen Firmament!
Und wenn ich nicht mehr singen kann,
So schlaf' ich wieder ein,
Was geht mich denn der Frühling an?
Lasst mich betrunken sein!

VI. Der abschied

Die Sonne scheidet hinter dem Gebirge.
In alle Täler steigt der Abend nieder
Mit seinen Schatten, die voll Kühlung sind.
O sieh! Wie eine Silberbarke schwiebt
Der Mond am blauen Himmelssee herauf.
Ich spüre eines feinen Windes Wehn'
Hinter den dunklen Fichten!

Der Bach singt voller Wohlaut durch das Dunkel.
Die Blumen blassen im Dämmerschein.
Die Erde atmet voll von Ruh' und Schaf.
Alle Sehnsucht will nun träumen.
Die müden Menschen geh'n heimwärts,
Um im Schlaf vergess'nes Glück
Und Jugend neu zu lernen!
Die Vögel hocken still in ihren Zweigen.
Die Welt schläft ein!

Es wehet kühl im Schatten meiner Fichten.
Ich stehe hier und harre meines Freundes.
Ich harre sein zum letzten Lebewohl.
Ich sehne mich, o Freund, und einer Seite
Die Schönheit dieses Abends zu geniessen!
Wo bleibt du? Du lässt mich lang allein!
Ich wandle auf und nieder mit meiner Lute
Auf Wegen, die vom weichen Crase schwellen.
O Schönheit! O ewigen Liebens - Lebens- trunk'ne Welt!

Er stieg vom Pferd und reichte ihm den Trunk
Des Abschieds dar.
Er fragte ihn, wohin er führe
Und auch warum es müsste sein.
Er sprach, seine Stimme war umflort: Du, mein Freund,
Mir war auf dieser Welt das Glück nicht hold!
Wohin ich geh? ich wand're in die Berge.
Ich suche Ruhe für mein einsam Herz.
Ich wandle nach der Heimat, meiner Stätte.
Ich werde niemals in die Ferne schweifen.
Still ist mein Herz und harret seiner Stundel
Die liebe Erde allüberall
Blüht auf im Lenz und grünt aufs neu!
Allüberall und ewig blauen licht die Fernen!
Ewig...ewig...

car són reblertes gola i ànima,
tentinejo fins la meva porta
i dormo meravellosament!
Què sento en deixondir-me? Esolta!
Un ocell canta en un arbre.
Li demano si ja és primavera.
És per a mi talment com en un somni.
L'ocell refila: Sí!
La primavera ja és aquí. Durant la nit ella és vinguda!
Amb profundissim embadaliment parava esment,
l'ocell somriu i canta!
Omplo de bell nou el vas
i el buido fins a l'empòsit
i canto fins que la lluna brilla
al negre firmament!
I quan no puc ja cantar més
jo m'adormisco
car, què m'importa a mi la primavera?
Deixa-me estar embriac!

VI. El comiat a) Tot esperant l'amic

S'acomada el sol darrera les muntanyes,
s'abat el vespre en cada vall
amb el seu rossec d'ombres molt gelius.
Oh, qualitat! Com una barca d'argent flota
endalt la lluna pel pèlág blau del cel.
Jo sento el buf d'un vent suau
darrera els avets ombrívols.

El rierol canta molt melodiosament enmig la fosca.
En el crepuscle les flors s'esblainen.
La terra alena plena d'assossec i son.
Tot anhel vol ara somiar.
Els homes lassos van cap a la llar
per reprendre en el repos
l'oblidada joia i la joventut.
Els ocells s'arrauleixen en llurs branques.
El món s'adormirà.

Bufa un vent fred a l'ombra dels meus avets.
Estic i espero el meu amic.
Jo espero el seu últim adéu.
Desitjo, amic, al teu costat
gaudir l'esclet d'aquest vespre.
On ets? Em deixes molt temps soll.
Vago d'ací d'allà amb el meu illat
per viaranyos farcits de blanca gespa.
Oh beatut! Oh món embrigat d'amor etern, de vida eterna!

b) El comiat de l'amic

Descavalça i li allargà la copa
del comiat.
Li pregunta cap on anava
i també per què havia de ser.
Ell va parlar amb una veu velada:
Oh, tu, amic meu...
No m'ha estat mai propícia la sort en aquest món!
Vers on jo valg? Marxó, tresco per les muntanyes
cercant repòs per al meu cor soliu!
Faig via cap a la llar, el meu recer.
Mai més no tornaré a recórrer el món.
El meu cor és tranquil i espera la seva hora!
Per tot arreu l'armada terra
floreix al temps vernal i de bell nou verdeja!
De bell nou! En tot lloc i sempre blavegen fulgurants les
llunyanies!
Sempre!... Sempre!...

Ernest Martínez Izquierdo director titular

Nascut a Barcelona el 1962, es va formar al Conservatori Superior Municipal de la mateixa ciutat, en el qual va realitzar estudis de direcció d'orquestra amb Antoni Ros Marbà.

L'any 1985 inicià la seva activitat com a director d'orquestra amb la creació del grup Barcelona 216, especialitzat en la interpretació del repertori de cambra contemporani. El mateix any i fins el 1987, es va integrar a la JONDE (Joven Orquesta Nacional de España) com assistent de direcció.

El 1988 obtingué la plaça de director assistent de Jesús López Cobos a l'ONE (Orquesta Nacional de España) i un any més tard, invitat per Pierre Boulez i gràcies a una beca atorgada pel govern francès, es va traslladar a París per treballar com assistent de direcció de l'Ensemble InterContemporain.

Com a director invitat o amb el seu propi grup s'ha presentat a nombroses ciutats i ha actuat a les principals sales de concerts: al Théâtre Châtelet (París), al Royal Concertgebouw (Amsterdam), al Teatro Colón (Buenos Aires), al Queen Elisabeth Hall (Londres), al Konzerthaus (Berlín), al Konzerthaus i Musikverein (Viena), etc.

També ha dirigit les principals formacions espanyoles. A l'estrangej ha treballat amb orquestres com l'Helsinki Philharmonic Orchestra, la Finish Radio Symphony Orchestra, l'Ensemble Contemporain de Montréal, l'Orchestra del Teatro Comunale di Bologna, la Klangforum (Viena), la Beethoven Academie (Anvers), l'Orchestre National de Lilla (França), Philharmonique de Radio France, Tonkünstler-Orchester Niederösterreich (Viena) etc.

Ha realitzat enregistraments per a segells com Harmonia Mundi, Colegno, Hyades Arts, Ircam, Stradivarius i Discremedi i també ha rebut els premis Ojo Crítico (1995) que atorga RNE en l'apartat de música clàssica i el Premi Roland del Periodisme de Música Clàssica de Catalunya (2000).

Des de l'any 1997 és director titular de l'Orquestra Pablo Sarasate de Navarra i l'any 2002 va ser nomenat director titular de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.